

delse af Rammerne, og da det var umuligt at faa tilvejebragt i et Nu saa mange Premierløjtnanter, som der kræves efter den nye Hærlov, var der efter min Formening ikke andet at gøre end at engagere nogle værnepligtige Befalingsmænd, nogle Sekondløjtnanter til at fylde Pladserne i de Rammer, der ikke var besatte, og det er det, der er sket. Der er imidlertid den Mærkelighed ved den Historie, at jeg, der er blevet udskrevet som Provisorist, fordi dette er sket, ikke er Op-havsmand til dette. Det er ikke mig, der har lagt denne Ordning til Rette, det er min Forgænger, den radikale Forsvarsminister Christopher Krabbe. Nu vil man altsaa straffe mig, fordi han, som jo var en Mand, der elskede Hæren og betragtede den som en Institution, der skulde plejes og udvikles, har ment at burde sørge for, at der var et rimeligt Antal Befalingsmænd til Stede i denne Overgangsperiode. Jeg nævner ham ikke for at dække mig bag hans Ryg, jeg gør det for den historiske Sandheds Skyld, og fordi jeg ikke vil berøve min Forgænger den Ære, som tilkommer ham. Men naar de Herrer i deres Presse saa stærkt er faldne over mig, forekommer det mig at minde vel meget om det gamle Ord: for Smed at rette Bager. Jeg er for øvrigt af den Opfattelse, at den radikale Forsvarsminister havde Ret til at gøre, hvad han har gjort. Jeg ser nok, at Statsrevisionen i sin Betænkning mener, at han hverken har haft lovlig eller finansiel Bemyndigelse til det, der er sket. Det er jo en stærk Udtalelse af Statsrevisionen, men jeg skal gøre opmærksom paa, at der, som ganske naturligt, er Paragraffer med Overgangsbestemmelser i Hærloven. Det er noget, der følger af sig selv, at Lovgivningsmagten kunde ikke gaa hen og vedtage en ny Hærlov, der skulde træde i Kraft til det og det Tidspunkt, uden at være opmærksom paa, at der selvfølgelig maatte være Overgangsbestemmelser. Saa-danne Overgangsbestemmelser findes da ogsaa i Hærlovens § 234, der begynder saaledes: „De af denne Lov følgende Forandringer i det bestaaende foretages, saa snart Forholdene gøre det muligt“. Men Forholdene med Hensyn til at skaffe det nødvendige Antal Premierløjtnanter til Stede gjorde det ikke muligt at tilvejebringe dem i et Øjeblik. Tilgangen til Premierløjtnantspladserne havde været ret ringe i en Række af Aar, før vi fik den nye Forsvarsordning. Der var mange Forældre, som fraraadede deres Sønner at

gaa den militære Vej. Jeg kan godt forstaa, at saa længe der ikke var Klarhed over, hvorledes denne Sag endelig vilde blive ordnet, og saa længe Lønningerne var saa smaa, som de var i en Række af Aar, var Tilgangen til Premierløjtnantsstillingerne ikke saa stærk som ønskelig, og som den senere er blevet. Det er i Henhold til denne Overgangsbestemmelse, min Forgænger, Christopher Krabbe, har ment at have lovlig Hjemmel til at gøre det Skridt, han har gjort, idet Loven kun kræver, at Forandringen i det bestaaende skal foretages, saa snart Forholdene gør det muligt. Ogsaa jeg mener, at den radikale Forsvarsminister har haft sin lovlige Bemyndigelse til, hvad der her er sket. Og hvad den finansielle Bemyndigelse angaar, skal jeg minde om, hvad der staar i Hærlovens § 20. Den lyder saaledes: „Saa fremt Tallet af faste Befalingsmænd af Reserven ikke kan skaffes, benyttes det Beløb til Honorarer m. m., der af denne Grund ikke kommer til Anvendelse, til videre Uddannelse af afskedigede, værnepligtige eller udenfor Nummer staaende Befalingsmænd eller til at lønne overtallige Liniebefalingsmænd af de tilsvarende Grader“. Heri mener jeg, at Forsvarsminister Krabbe har haft en Beføjelse til at søge den finansielle Bemyndigelse til det, der er sket.

Statskassen har ikke lidt noget Tab ved det, der er sket, thi Lønningskontoen til Officerer udgjorde et Beløb af 2,324,200 Kr., men der er kun udgivet 2,141,856 Kr. 14 Øre, og der er altsaa paa denne Konto og særlig paa Premierløjtnantslønninger i alt sparet 182,343 Kr. 86 Øre, medens den Overskridelse, der er foranlediget ved, at man har maattet erstatte de Premierløjtnanter, man ikke kunde faa, med Sekondløjtnanter, kun har udgjort 33,523 Kr. 87 Øre. Selvfølgelig er da Kontoen for Orlovspenge ogsaa overskredet, idet disse Løjtnanter, efterhaanden som de har tjent deres Tid ud, gaar hjem med Orlovspenge. Derved er denne Konto blevet overskredet med 11,430 Kr. Men paa selve Hovedkontoen er der sparet over 82,000 Kr., saa Overskridelsen paa disse to Underkonti er omkring ved det halve af, hvad der er sparet. Det forekommer mig derfor, at der ikke har været Anledning til at gøre en saadan Alarm om denne Sag, men jeg maa jo tro, at Statsrevisionen ikke rigtig har været klar over, at det Budget, der her var Tale om at kritisere, var det Budget, der var lagt for det Overgangsaaar, hvorefter den nye Hærlov skulde